

RTK VĒSTNESIS

Marts 2026

ALEKSANDRA ČAKA MUZEJS

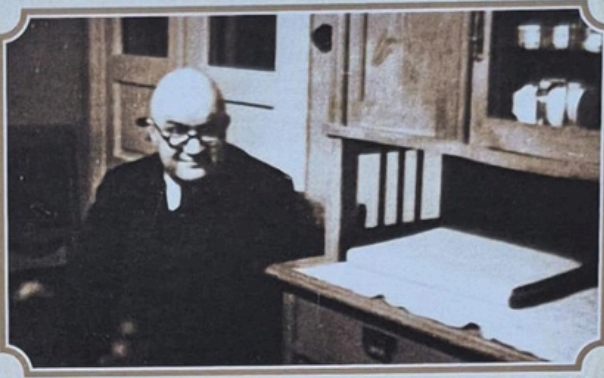
ALEKSANDRS ČAKS (1901-1950)

Aleksandrs Čaks (istajā vārdā Aleksandrs Čadarainis) piedzima Rīgā, drēbniekmeistara Jāņa Čadaraiņa ģimenē. Mācījās Rīgas Aleksandra ģimnāzijā. 1. Pasaules kara laikā kopā ar ģimeni pārcēlās uz Viru pilsētu Igaunijā, bet 1917. gadā evakuējās uz Krieviju, kur turpināja mācības Saranskas 4. padomju skolā.

1922. gadā A. Čaks atgriezās Rīgā un mācījās Rīgas 2. Valsts vidusskolā, vēlāk iestājās un vienu semestri studēja Latvijas Universitātes Medicīnas fakultātē.

1925. gadā pabeidza Obligatorio skolu skolotāju sagatavošanas kursu un sāka skolotāja darbu Drabešu bērnu sešklasīgajā internātskolā.

Dzejnieks kopā ar draugiem nodibināja izdevniecību "Seši". 1928. gadā izdeva pirmās divas A. Čaka grāmatas "Sirds uz trotuāra" un "Es un šis laiks".

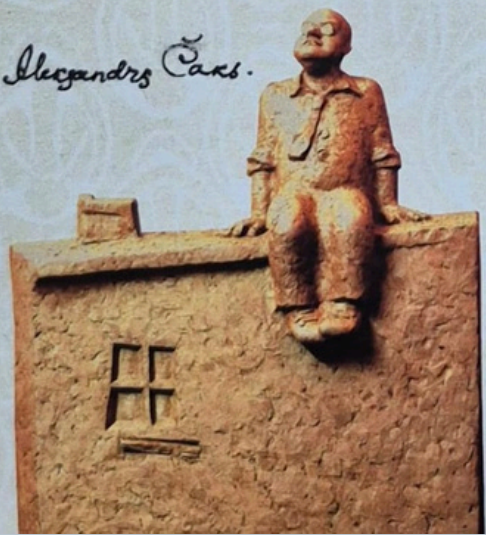
1997. gada 15. martā tika izdots Rīgas domes lēmums par Aleksandra Čaka muzeja dibināšanu Lāčplēša ielā 48/50-14. 2000. gadā dzejnieka pēdējā dzīves vieta izveidoja un atvēra muzejs.

Tā ir pilsētas dzejnieka A. Čaka pēdējā dzīves vieta, kur viņš dzīvojis no 1937. gada līdz 1950. gadam. Neilgi pēc dzejnieka un viņa tēva Jāņa Čadaraiņa (1866-1952) nāves dzīvokli savā īpašumā pārņēma Latvijas PSR Rakstnieku savienība. Divās istabās dzīvoja dažādi latviešu literāti, uzturot spēkā radošās dzīves neformālās vērtības.

Unikālā kārtā dzīvokli saglabājusies dzejnieka iedzīve un autentiska vide, kuru veidojis un apdzīvojis pilsētas un sieviešu apdziedātājs, latviešu modernās dzejas pamatlicējs A. Čaks.

*Kad mīēru reiz sev gāša,
Kā traxā svelnē kaltis sīcās
Nīc tērs un vīegls būšā,
Pīlgsmašā un pīlgsāšā.*

Aleksandrs Čaks.

Šajā attēlā redzama informācija par Aleksandra Čaka muzeju, kā arī fotogrāfijas no tā interjera. Muzejs ļauj tuvāk iepazīt dzejnieka dzīvi, darbu un vēsturisko vidi.

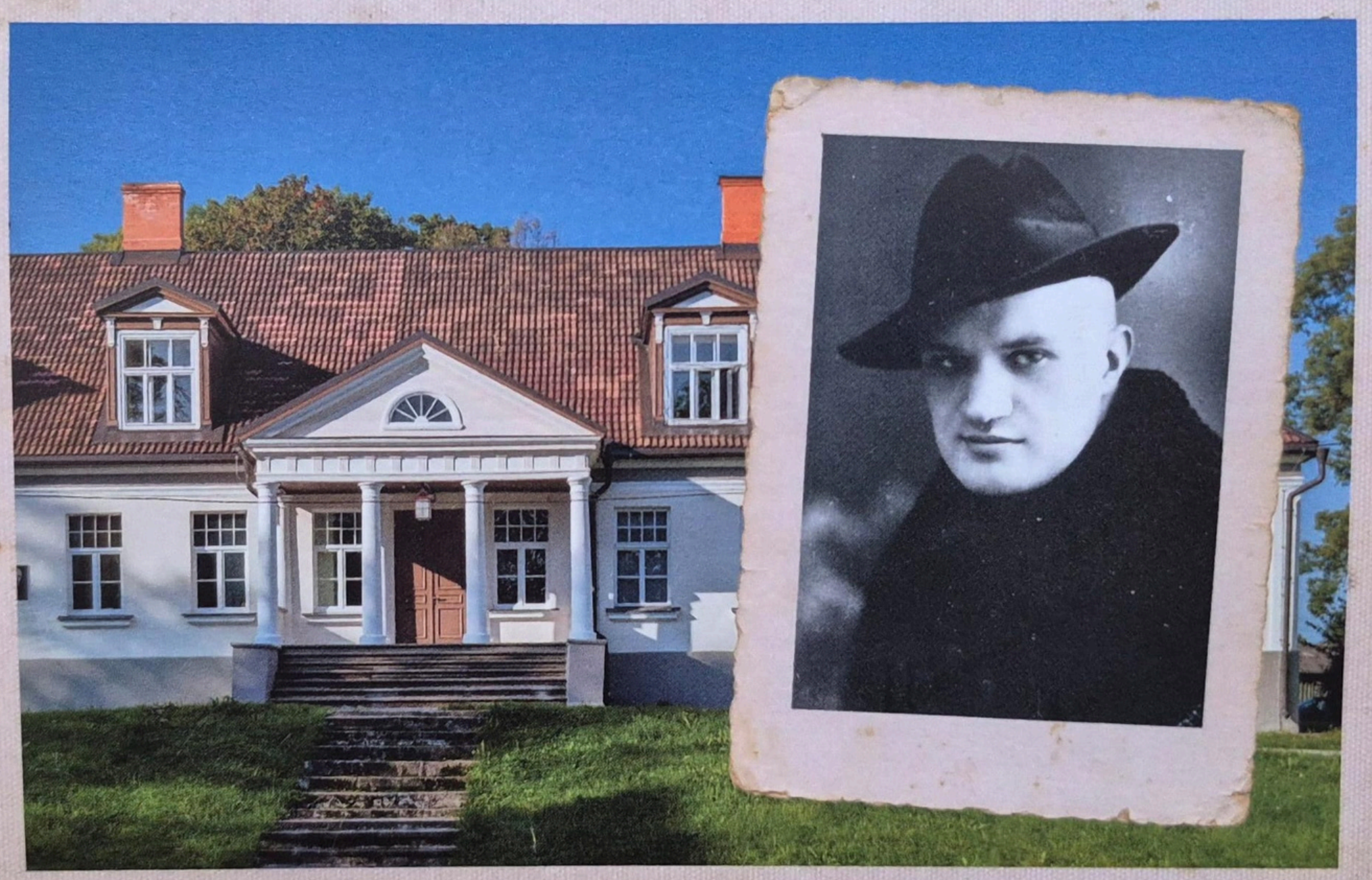
Šajā attēlā redzama ēka, kurā atrodas Aleksandra Čaka memoriālais dzīvoklis–muzejs. Tā ir vieta, kur iespējams iepazīt dzejnieka dzīvi un sajūst viņa laika atmosfēru.

Rīgas pilsētas pašvaldība. Reģ. Nr. 90011524360, Rātslaukums 1, Rīga, LV 1050
IKSD Rīgas pašvaldības kultūras iestāžu apvienība

A. Čaka memoriālais dzīvoklis – muzejs

ieejas biļete
Lāčplēša iela 48–8, Rīga, LV 1011
Sērija AB Nr. 002143

BEZMAKSAS

Šajā attēlā redzama ēka, kurā atrodas Aleksandra Čaka memoriālais dzīvoklis–muzejs. Tā ir vieta, kur iespējams iepazīt dzejnieka dzīvi un sajūst viņa laika atmosfēru.

Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais
literāro darbu un pārspriedumu konkurss
NOLIKUMS

Konkursa misija

Dalība konkursā pilnveido jauniešu radošās un pētnieciskās prasmes, sniedz iespēju labāk izprast nacionālo identitāti, patriotismu un ētiskās vērtības, paplašina redzesloku, izkopj individuālo valodas stilu, ļauj apzināties literārās izaugsmes iespējas.

2026. gada 27. oktobrī apritēs 125 gadi, kopš dzimis dzejnieks, rakstnieks, latviešu modernās urbānās dzejas aizsācējs Aleksandrs Čaks, par kuru žurnāliste un prozaiķe Ineta Meimane raksta: "Divdabīgais. Savijis ap sevi tādu noslēpumainības plīvuru, ka... Ne īsti zinām viņu kā cilvēku Čadaraini, ne – kā dzejnieku Čaku. Joprojām daudz mīklu, tuvāk tikt nevar."

Godinot Aleksandra Čaka devumu latviešu kultūrā, Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikums sadarbībā ar UNESCO Latvijas Nacionālo komisiju (turpmāk LNK) un Kuldīgas novada pašvaldību aicina jauniešus/jaunietes un viņu skolotājus iesaistīties literāro darbu un pārspriedumu konkursā.

Konkursa literāro darbu tēmas

1. "Cel sevī kalnu, ko nezina citi,

Tad nebūs tev bargs pat visdziļākais kritiens." (Aleksandrs Čaks)

2. "Sapņi- mazas sudraba karotītes, ar ko var paēst bez naudas." (Aleksandrs Čaks)

3. "Afišas, afišas – jūs manas steidzīgas dvēseles labāka pavāra grāmata." (Aleksandrs Čaks)

4. "Dzīvi es mīlu kā gaismu un dzeju." (Aleksandrs Čaks)

5. "Lai manī dzīst un norimst viss,

Kad redzēšu es draugu smaidām." (Aleksandrs Čaks)

Konkursa pārspriedumu tēmas

1. "Patiesība cilvēkiem dodama tāpat kā zāles, zināmās dozēs. Padomā, vai tik tā nav. Piemēram, strīdā." (Aleksandrs Čaks)

2. "Sapņo, un tu nebūsi mazs!" (Aleksandrs Čaks)

3. "Tie ir – strēlnieki, kuŗu vairs nava
Un kuŗu nebūs otrreiz vairs.

Tikai viņu mūžīgā slava

Tautu sargās kā karogs kairs." (Aleksandrs Čaks)

4. "Straujāks, asāks kļuvis mūsu laiks,
Mēs priekš viņa esam jau par lēnu." (Aleksandrs Čaks)

5. "Rīga, mana Rīga

Tevi mīlu es,

Zelta bezdelīga,

Laimes šūpoles." (Aleksandrs Čaks)

**Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais
literāro darbu un pārspriedumu konkurss**

Autors: Kristers Pakalniņš

Mācību iestāde: Rīgas Tehniskā koledža (RTK)

Klase: 12.

Sapņo, un tu nebūsi mazs!” (Aleksandrs Čaks)

Pārspriedums

“Sapņo, un tu nekad nebūsi mazs!” – ar šiem vārdiem Aleksandrs Čaks aicina cilvēku neaprobežoties ar ikdienas realitāti, bet tiekties pēc kaut kā lielāka. Sapņi viņa izpratnē nav tikai skaistas fantāzijas vai romantiskas ilūzijas. Tie ir spēks, kas virza cilvēku uz priekšu, liek attīstīties, pārvarēt grūtības un kļūt par nozīmīgāku personību. Sapņošana ir sākums visam- tā ir vieta, kur rodas mērķi, kur dzimst drosme un kur cilvēks pirmo reizi iedomājas, ka var būt lielāks nekā šodien.

Sapņi palīdz izkāpt ārpus rutīnas un ierobežojumiem. Cilvēks, kurš sapņo, neapstājas pie tā, kas jau sasniegts, bet meklē jaunas iespējas, kā kļūt labāks, izglītotāks, zinošāks vai stiprāks. Sapnis piešķir noteiktu virzienu- tas var būt profesionāls mērķis, personiska izaugsme vai vēlme ietekmēt līdzcilvēkus, sabiedrību. Bez šī virziena cilvēks var iestrēgt savā komforta zonā, pieņemt rutīnu un atteikties no izaugsmes iespējām. Tieši tāpēc Čaks uzsver, ka sapņošana padara cilvēku “ne mazāku”: tā piešķir dzīvei jēgu un kustību.

Arī manā dzīvē sapņi ir spēlējuši nozīmīgu lomu. No bērnības mans lielākais sapnis bija kļūt par basketbolistu- spēlēt augstākajās līgās un nodrošināt sev dzīvi ar sportu. Lai gan šis konkrētais sapnis netika sasniegts, pats ceļš uz to man deva vairāk, nekā spēju novērtēt. Treniņi man iemācīja disciplīnu, laika plānošanu un neatlaidību. Sacensības lika izsprast komandas nozīmi, cieņu pret pretinieku un spēju pieņemt zaudējumus. Neveiksmes savukārt iemācīja pazemību un elastību- prasmi pielāgoties situācijām, nevis salūzt. Basketbols man sniedza ne tikai fizisku sagatavotību, bet arī sociālo kapitālu: draugus, trenerus un cilvēkus, kuri ietekmēja manu personību un turpmākās izvēles. Šī pieredze pierāda, ka sapnis var piepildīties citā veidā- ne kā sasniegts tituls, bet kā izaugsme. Un te piekrītu Čakam: izaugsmē cilvēks nekad nevar būt mazs.

Laikam ejot sapņi mainās. Arī man šobrīd ir jauni sapņi un mērķi, uz kuriem tiekties, tie ir saņemt auto vadītāja tiesības, lai es varētu doties braucienā ap Eiropu, attīstīties savā darba vietā, jo vēlos sasniegt tādu dzīves mirkli, kurā man nav jāuztraucas par materiāliem jautājumiem, un varu paplašināt savu zināšanu loku, tā lai varu strādāt un dzīvot arī ārpus Latvijas. Šie mērķi mani turpina virzīt uz priekšu un attīsta mani kā personību, neļaujot iestrēgt komforta zonā.

Čaks aicina sapņot tā, lai mēs varam dzīvot aktīvi. Sapņi ir pirmais solis, bet otrais- rīcība. Cilvēks, kurš sapņo un dara, patiešām “nebūs mazs”, jo viņa dzīve kļūs plašāka, bagātāka un nozīmīgāka.

Marina Garkuša, Vladimir Liubinschi,
+371 26 464 709 Rīgas Tehniskā koledža,
LD23-1, 3.kurss,
+371 200 35 896,
vladvlep@gmail.com

„Sapņo, un tu nebūsi mazs!”

„Sapņo, un tu nebūsi mazs!” — šie vārdi skan kā spēcīgs aicinājums saglabāt ticību sev un saviem sapņiem. Cilvēks neklūst mazs sava auguma vai ārējo apstākļu dēļ. Mazs viņš kļūst tad, kad pārstāj sapņot un ļauj bailēm valdīt pār savu dzīvi. Tiklīdz cilvēks atsakās no savām iecerēm, viņa pasaule kļūst šaurāka, pelēcīgāka un klusāka. Sapnis ir tas, kas paceļ cilvēku augstāk par ikdienas rūpēm un ļauj ieraudzīt plašākas iespējas, doties pretī jaunām idejām un iepazīt nezināmo. Sapņi nav tukšas fantāzijas vai bērnišķīgas ilūzijas. Tie ir pamats katram nozīmīgam darbam. Katrs atklājums, katra drosmīga rīcība un katrs mākslas darbs ir sācijas ar ideju un ticību. Kā reiz teicis Antuāns de Sent-Ekziperī: “Ja gribi uzbūvēt kuģi, iemāci cilvēkiem ilgoties pēc jūras.” Šī doma parāda, ka viss sākas ar vēlēšanos un iekšēju degsmi. Sapnis dod spēku nepadoties arī tad, kad piedzīvota neveiksme. Tas palīdz piecelties un mēģināt vēlreiz, iedrošina mēģināt no kļūdām un turpināt attīstīties, nekad nezaudējot ticību sev un saviem spēkiem.

Arī Aleksandrs Čaks bija sapņotājs. Viņš spēja ieraudzīt skaistumu pilsētas ielās, strādnieku sejās un ikdienas steigā. Tur, kur citi redzēja tikai troksni un putekļus, viņš saskatīja dzeju. Viņš negāja pa iemītu taku, bet drosmīgi radīja jaunu skatījumu literatūrā. Tas apliecina, ka sapņošana nav bēgšana no realitātes, bet spēja to padarīt dziļāku un jēgpilnāku. Sapnis dod pārlicību būt oriģinālam un neatkarīgam, nepakļauties sabiedrības spiedienam, palīdz atrast savu ceļu un piepildīt dzīvi ar nozīmi un vērtībām.

Mūsdienu sabiedrībā bieži uzsver stabilitāti un drošību. Tomēr, ja cilvēks izvēlas tikai drošo ceļu, viņš var pazaudēt savu patieso aicinājumu. Sapnis ir kā kompass, kas rāda virzienu pat tad, kad apkārt valda neskaidrība. Protams, ar sapni vien nepietiek — nepieciešams darbs, pacietība un neatlaidība. Taču bez sapņa nav arī mērķa. Kamēr cilvēks sapņo, viņš tic iespējām un sev. Cilvēks, kurš tic, aug, pilnveidojas un iedvesmo citus. Sapņo drosmīgi, domā plaši un nebaidies kļūdīties. Tikai tas, kurš saglabā sapni, var kļūt patiesi liels un atstāt paliekošas pēdas pasaulē, nezaudējot savu patieso būtību un iekšējo brīvību. Sapņo, un tu nekad nebūsi mazs, jo cilvēks, kurš saglabā spēju sapņot, saglabā arī drosmi, cerību un ticību nākotnei, kas palīdz pārvarēt jebkurus dzīves izaicinājumus..

Autors: Raivo Andersons
Rīgas Tehniskā koledža, 2. kurss
e-pasts: rihardsfreivalds@inbox.lv
tāl. Nr. 28444515
Skolotāja: Sandra Akmentiņa
e-pasts: sandrasimkevica@inbox.lv

Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais
literāro darbu un pārspriedumu konkurss

"Lai manī dzīst un norimst viss,
Kad redzēšu es draugu smaidām." (Aleksandrs Čaks)

Labdien, Jāni!

Pagājuši pāris gadu, kopš neesam tikušies. Dzīvē ir brīži, kas sadala visu “pirms” un “pēc”. Tu biji liela daļa no mana “pirms”.

Mēs satikāmies bērnbā Zvejniekiem un gandrīz visu laiku bijām kopā. Mēs augām, kļūdījāmies un kopā mācījāmies saprast pasauli. Atceries, kā Jaungada vakarā, vecākiem nezinot, izšāvām raķeti, tā nokrita uz Kārļonkuļa balkona un aizdedzināja vecas grabažas, kas tur mētājās. Veselu nedēļu izsekojām kaimiņu, vai nav ticis uz pēdām vainīgajiem.

Un mūsu mīļā skola! Mēs sēdējām vienā solā, dalījāmies ar pierakstiem un klusām smējāmies stundās, kad vajadzēja būt nopietniem. Tu vienmēr prati sasmīdināt, kad biju ticis pie kārtējās muļķīgās piezīmes “Neseko līdzī stundas darbam!” vai “Atkal nav mājas darba matemātikā!”. Pēc stundām parasti gājām ārā, spēlējām basketbolu vai futbolu, un mūs nebiedēja pat aukstums.

Vasarās braucām ar riteņiem līdz mūsu Varžupītei. Šo nosaukumu izdomāji Tu, jo nekādi nevarējām atcerēties īsto vārdu. Peldējāmies, dižojāmies ar noķertajām zivīm. Un vienmēr runājām par dzīvi: stāstījām viens otram savus sapņus par nākotni, par profesijām, ceļojumiem un ģimenēm. Tu ļoti mīlēji automašīnas. Katru reizi, kad pa ielu pabrauca kāds jauns auto, Tu apstājies un skatījies uz to ar tādu sajūsmu, ka šķita – neviens nekad neko labāku par auto vēl nav izgudrojis šajā pasaulē.

Klasē Tevi mīlēja visi. Pat Reindžers - dusmīgā angļu valodas skolotāja, no kuras mums vienmēr gribējās slēpties, - uz Tevi nepacēla balsi. Un tās pildspalvas! Tev vienmēr atradās lieka, ko kādam iedot, jo “labais stils”, ko ievēroja trešdaļa mūsu klasesbiedru, pieprasīja uz skolu nākt bez pierakstu klades un pildspalvas. Ja kāds jutās vientuļš, Tu apsēdies blakus un sāki pļāpāt. Vienkārši tāpat. Par neko. Tavs smaidis bija patiens, un Tavi smiekli bija lipīgi. Es zināju, ka varu Tev uzticēt jebko.

Tad pienāca diena, kuru neviens no mums negaidīja. Autoavārija atņēma mums Tevi vienā mirklī. Ziņa par to bija kā zibens spēriens. Sirds sažņaudzās, un kļuva grūti elpot. Ilgu laiku es nespēju noticēt, ka tas tiešām ir noticis. Vai tā drīkst notikt? Un tomēr...

Skolā valdīja klusums. Tava vieta klasē bija tukša, un šis tukšums kļiedza skaļāk par jebkuru skaņu. Pēc Tavas aiziešanas pasaule šķita citāda. Tukšāka. Pelēkāka. Mūsu draugu lokā ļoti pietrūka Tavu joku un enerģijas. Un pietrūkst joprojām...

Ļaudis mēdz teikt – laiks dziedē visas brūces. Jā, arī manas. Zinu, ka joprojām esi man līdzās. Manās atmiņās. Kad atceros mūsu piedzīvojumus, sarunas un smieklus, manī norimst viss smagums. Tu man iemācīji būt labākam draugam, drosmīgākam cilvēkam un novērtēt katru dienu. Tevis pietrūkst visiem — ģimenei, draugiem un pat skolotājiem. Bet Tavs smaidis dzīvo mūsu sirdīs. Kamēr mēs Tevi atceramies un stāstām par Tevi, Tu turpini dzīvot.

Es zinu, ka sāpes par Tavu zaudējumu nekad pilnībā nepazudīs. Bet ar laiku tās pārtop klusā pateicībā — pateicībā par kopā pavadītajiem mirkļiem, par atbalstu un patiesu draudzību. Tikai tagad tā īsti saprotu, cik svarīgi ir novērtēt cilvēkus, kamēr viņi ir blakus, un nebaidīties teikt viņiem labus vārdus.

Un es ticu, ka ikreiz, kad atcerēšos Tevi, Tu būsi man līdzās. Jo īsta draudzība nepazūd — tā paliek mūžīgi.

Pie mums ir sācies pavasaris. Jau nožuvis sporta laukums - gribas ātrāk ārā, tāpēc beigšu rakstīt. Lai Tev labi klājas Debesu valstībā! Un, lūdzu, atsūti ar pirmo tauriņu ziņu, ka esi saņēmis manu vēstuli!

Tavs draugs Raivo
01.03.2026.

"Cel sevī kalnu, ko nezina citi,
Tad nebūs tev bargs pat visdziļākais kritiens." (Aleksandrs Čaks)

Pasaka par princesi un vilku Burvju mežā

Reiz aiz teiksmainiem kalniem un sudrabainām jūrām dzīvoja princese Elza. Viņai bija viss, par ko citi tikai sapņoja, – zelta pilnas lādes, smaidīga ģimene un draugi kā zvaigznes debesīs. Taču sirdī viņa nesa kādu noslēpumu – bailes kļūdīties. Viņai šķita, ka kļūda ir kā traips uz baltas zīda kleitas, ka princesei jābūt nevainojamai.

Kādu vakaru karalis sacīja: “Meitiņ, karaļvalstī plosās slimība, un ļaudīm vajadzīga palīdzība.

Burvju mežā aug īpašs zieds, kas dziedē visus. Tu jāsi pēc tā.”

Elzas sirds ielēca papēžos. “Ja nu es apmaldīšos? Ja nu kļūdīšos?” viņa satraukti domāja. Taču karaļa lēmumu mainīt nebija viņas varā, un no rīta princese, uzsēdusies baltā zirga, kas spīdēja kā rīta rasa, mugurā devās ceļā. Burvju mežs bija tumšs kā noslēpums. Koki stāvēja kā veci sargi, vējš čukstēja senas leģendas... Bailes aizvien vairāk sāka smacēt. Tomēr, pat būdama viena, Elza negribēja rādīt savu vājumu – princesei taču “jātur mugura taisna”.

Pēkšņi krūmos atskanēja rūciens, kas lika sirdij salēkties. No ēnas iznāca vilks – liels, pelēks kā nakts migla, ar acīm dzeltenām, kas dzirkstīja kā ogles. Viņa kažoks bija biezs un savēlies, bet skatienā slēpās gan gudrība, gan noslēpums.

“Ko princese dara viena tik dziļi mežā?” vilks ierunājās.

“Es... es meklēju īpašu ziedu, kas ārstē cilvēkus,” Elza bikli atbildēja.

Vilks pasmaidīja, parādīdams baltus, asus zobus: “Tu smaržo pēc bailēm.”

“Un tu smaržo pēc briesmām!” princese dusmīgi atteica.

Vilks pasmējās: “Es neēdu princeses. Es ēdu tos, kas baidās no savas ēnas. Ja būsi drosmīga, es tev parādīšu ceļu.”

Elza nodomāja: “Kas neriskē, tas nevinnē.” Viņa nolēma nepadoties un gāja vilkam līdz. Mežs kļuva arvien tumšāks, koki stiepās debesīs kā milži, un taka pazuda kā sapnis no rīta. Pēkšņi zirgs paklupa, aizķerdamies aiz resnas saknes, un princese krita kā rudens lapa. Kronis aizripoja, kleita kļuva dubļaina, un asaras kā pērles krita zaļajās sūnās. “Kā tad tā! Tomēr neveiksme? Kļūda?” domas kā zibens šautras dedzināja Elzas prātu. Bet atkal talkā nāca viedā vilka padoms, ka kļūda nav pasaules gals, bet tikai ceļa pagrieziens. Viņa piecēlās, noslaucīja dubļus un turpināja ceļu, sakot: “Kas noticis, noticis, es vairs nebaidos un nepadodos!”

Drīz ceļotāji nonāca meža sirdī. Tur, pļavā, ko no visām pusēm ieskāva staltas egļu sievas, princese ieraudzīja ziedu, kas spīdēja kā saule pēc lietus, un visa pasaule šķita gaišāka. Elza uzmanīgi to noplūca un devās mājup.

Pilī karalis brīnījās, ka meita ir atgriezusies dubļaina un nogurusi, bet ar ziedu rokās. Elza bija lepna par sevi, jo viņa bija pārvarējusi savas bailes. No tās dienas princese vairs tik ļoti nebaidījās kļūdīties. Viņa zināja, ka pat tad, ja nokrīt, vienmēr var piecelties un turpināt ceļu.

Rīgas Tehniskās Koledžas DT24-2 audzēknes Martas Mališevas

Dzejnieka Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais konkurss

Literārs darbs

Sapņi- mazas sudraba karotītes, ar ko var paēst bez naudas." (Aleksandrs Čaks)

“Sapņi – sudraba karotītes, no kurām var paēst bez naudas.” Šie vārdi, ko reiz rakstīja Aleksandrs Čaks, man bieži skan prātā, kad domāju par pilsētu un tās stāstiem. Cilvēks ir patiesi bagāts, ja tam pieder domas, sajūtas un sapņi. Ar šādu domu es devos iepazīt Rīgu. Taču manā iztēlē tā nebija tikai pilsēta – tā bija kā plaši lauki, kuros katrs rajons ir kā cita pļava vai mežmala ar saviem stāstiem. Ar pirmo rīta gaismu es ieradus Rīgā.

Saules stari atspīdēja Vecrīgas logos kā rasa uz rīta zāles. Vecpilsētas ielas lēnām modās, un bruģis zem kājām atgādināja senu lauku ceļu, kurš gadsimtiem krājis ceļinieku soļus. Vējš starp ēkām čukstēja kā rudzu lauks vējā. Ēku sienas šķita kā vecas grāmatas, kurās ierakstīti cilvēku stāsti. Šeit pagātne mierīgi sadzīvo ar tagadni.

Smēlusies iedvesmu, devos tālāk no centra. Rīga ir plaša, un katrai vietai ir sava noskaņa. Ceļš mani aizveda uz Grīziņkalnu. Tur valdīja mierīgāks ritms. Daudzstāvu mājas stāvēja kā klusi koki parkā, bet pagalmos skanēja bērnu smiekli – tikpat dzīvīgi kā putnu balsis pavasarī. Parka koki šūpojās vējā, un man šķita, ka šī vieta ir kā mierīga pļava pilsētas vidū. Tālāk devos uz Purvciemu.

Tur valdīja rosība. Daudzstāvu mājas stāvēja rindās kā sētas gar lauku ceļu. Balkonos ziedēja puķes, un pagalmos cilvēki runājās un steidzās savās gaitās. Katrs logs šķita kā mazs stāsts. Varbūt kāds raksta dzeju, varbūt kāds sapņo par tāliem ceļojumiem. Purvciems man likās kā liels ciems, kur katrs dzīvo savu dzīvi, bet kopā tie veido pilsētas stāstu.

No Purvciema es nonācu Pļavniekos. Tur vējš skrēja starp mājām tik brīvi kā pāri laukiem. Debesis bija plašas, un māju rindas tālumā atgādināja horizontu. Skatoties logos, es iedomājos, cik daudz sapņu tur dzīvo. Varbūt kāds jauniešis skatās zvaigznēs un domā par nākotni, varbūt kāda meitene raksta dienasgrāmatu.

Pļavnieki man šķita kā vieta, kur domas var lidot tikpat brīvi kā vējš pāri pļavām. Dienas beigās devos uz Mežciemu.

Tur pilsēta kļuva klusāka. Netālu sākās mežs, un gaisā varēja sajūst priežu smaržu. Putni dziedāja, un vējš šūpojās koku galotnēs. Man šķita, ka šeit pilsēta satiekas ar dabu.

Tajā brīdī es sapratu, ka esmu kā pētniece, kura cenšas izzināt ne tikai pilsētu, bet arī sevi. Man patīk pilsētas skaļums – cilvēku balsis, kustība un notikumi. Taču reizēm es ilgojos arī pēc miera. Tāpēc manā iztēlē pilsēta dažreiz pārvēršas laukos. Un kaut kur dziļi sirdī es iedomājos mierīgu vietu pie Gārsenes pils – ar augstiem logiem, rožu dārzu un plašiem laukiem apkārt. No rītiem es rakstītu savus pētījumus, bet vakaros staigātu pa pļavām un klausītos putnu čalās.

Varbūt tieši tāpēc cilvēkiem ir sapņi. Tie palīdz ieraudzīt ceļu, pat ja tas vēl nav zināms. Un pagaidām es turpinu staigāt pa pilsētas ielām, klausīties tās stāstos un krāt savas sudraba karotītes – sapņus, no kuriem var paēst bez naudas.

Dārgais draugs!

Es Tev rakstu šo vēstuli vakarā, kad aiz loga vējš šūpo kokus, debesis tumšas, šķiet, ka tūlīt uzkritīs uz pleciem. Šādos brīžos cilvēks visvairāk jūt, cik viegli ir krist.

Kad biju mazs, vectēvs mani reiz aizveda kalnos. Man toreiz bija grūti iet, jo kalnu takas bija ļoti akmeņainas.

“Es vairs nevaru,” gandrīz vai raudāju.

“Vari gan,” vectēvs atbildēja.

“Man kājas sāp,” centos iežēlināt vectēva sirdi.

“Sāpes ir tikai akmeņi zem kājām,” atbildēja vectēvs.

Es nesapratu, ko viņš domā, līdz paslīdēju un nokritu. Ceļi bija saskrāpēti, acīs parādījās asaras. Vectēvs palīdzēja man piecelties.

“Kāpēc tas notika ar mani?” jautāju sev.

“Tāpēc, lai tu iemācītos krist un piecelties,” teica man vectēvs.

Toreiz es dusmojos. Man šķita netaisnīgi, ka kritiens ir daļa no pacelšanās. Taču, kad beidzot uzkāpām virsotnē, es sajutu kaut ko neparastu - klusu spēku sevī. It kā mazs kalns izauga manās krūtīs.

Gadi pagāja. Dzīve kļuva sarežģītāka par jebkuru kalnu taku. Bija brīži, kad mani nesaprata, kad draugi novērsās, kad šķita - viss pamazām sabrūk.

“Tu neesi pietiekami labs,” kāds reiz man pateica.

“Tev tas neizdosies,” cits piebilda.

“Labāk padodies,” čukstēja bailes manā galvā.

Un es gandrīz noticēju. Es jutu, kā zeme zem kājām sāk brukt. Tas bija dziļākais kritiens manā dzīvē. Taču tieši tajā brīdī atkal dzirdēju vectēva balsi, kas atgādināja, ka sāpes ir tikai akmeņi zem kājām un ka krītot mēs mācāmies piecelties. Tajā brīdī sapratu - kalns sevī nav lepnums vai augstprātība. Tas ir klusais spēks, ko veido mūsu pieredze, godīgums pret sevi un spēja piedot sev klūdas. Ja cilvēks ceļ šo kalnu, viņš kļūst stabils.

Mans draugs, dzīve Tevi vēl pārbaudīs. Būs dienas, kad jutīsies viens un nesaprasts. Bet atceries, ka neviens kritiens nav stiprāks par cilvēku, kurš ceļ sevī kalnu. Tāpēc arī Tu cel sevī kalnu ar pacietību, ar drosmi, ar ticību!

Tavs draugs Lauris Beķeris

20.02.2026.

**Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais
literāro darbu un pārspriedumu konkurss**

Autors: Deivids Muižnieks

Mācību iestāde: Rīgas Tehniskā koledža (RTK)

Klase: 12.

**"Patiesība cilvēkiem dodama tāpat kā zāles, zināmās dozēs. Padomā, vai tik tā nav.
Piemēram, strīdā." (Aleksandrs Čaks)**

Pārspriedums

Aleksandrs Čaks rakstīja šos vārdus laikā, kad patiesības slēpšana prasīja piepūli, cenzorus, laiku. Mūsdienās to vairs nevajag. Patiesību neslēpj. To aprok zem tūkstošiem citu versiju, kamēr tu pats vairs nezini, kuru uzskatīt par īstu.

Padomā par to, ko tu redzi savā tālrunī katru dienu. Ziņu plūsma, komentāri, "draugu" viedokļi, populāri videoklipi. Šķiet dzīvs, reāls, cilvēcisks. Bet "Mirusī Interneta Teorija" apgalvo, ka internets kopš 2016.–2017. gada ir lielā mērā piepildīts ar mākslīgo lietotāju ģenerētu saturu un viltotu vienprātību. 2024. gadā to apstiprina skaitļi - automatizēta mākslīgo lietotāju plūsma pirmo reizi pārsniedza cilvēku radīto, veidojot 51% no visa interneta satura. Tu nestrīdies ar cilvēkiem. Tu strīdies ar algoritmiem. Un tu domā, ka tas ir dialogs.

Bet kāpēc? Platformas, kā X, TikTok un YouTube nav satura uzņēmumi. Tie ir uzmanības ieguves mašīnas. Algoritms nemāca tevi domāt, tas māca tevi just. Bailes, sašutumu, naidu - emocijas, kas tevi tur ekrānā ilgāk. Facebook 2017. gadā mainīja savu algoritmu tā, lai dusmīgās reakcijas ieskaitītu piecreiz lielāku vērtību nekā parastos "patīk" – un viņu paši datu zinātnieki apstiprināja, ka šādi ierakstos biežāk nonāk naidis un dezinformācija. Viņi to zināja. Trīs gadus nedarīja neko. Tavs politiskais viedoklis, tavas bailes, tavas prioritātes – daļa no tām nav tava izvēle. Tās ir produkts.

Un šis produkts kalpo kādam mērķim. BlackRock, Vanguard un State Street kopā kontrolē vairāk nekā 20% no visa ASV akciju tirgus un ir lielākie akcionāri 88% no lielākajiem pasaules uzņēmumiem. Tas nav sazvērestības iedomas – tas ir publiska informācija, pieejama SEC datubāzēs. BlackRock ir izveidojis programmu Aladdin, uz kuras darbojas 21,6 triljoni dolāru – pensiju fondu, apdrošināšanas kompāniju, centrālo banku nauda. Pat konkurents Vanguard izmanto to pašu sistēmu. Demokrātija un brīvais tirgus pastāv kā fasāde pār sistēmu, kuru neviens pilnībā nesaprot un kura nav atbildīga nevienam vēlētājam.

Varbūt visdrūmākā atziņa ir šī: mūsu institūcijas vairs nepastāv, lai kalpotu cilvēkam. Tās pastāv, lai kalpotu pašas sev. Korporācijas mērķis ir augt. Vietnes mērķis ir paturēt tevi. Un cilvēks šajā sistēmā ir resurss. Tavs diploms ir darba tirgus ieejas biļete. Tava uzmanība ir pārdodama prece. Mēs dzīvojam laikmetā, kurā viss tiek finansializēts, un tā nomācoša tukšuma sajūta, ko daudzi nespēj nosaukt vārdā, ir tieši tā: sajūta, ka kaut kas svēts ir pazudis, aizstāts ar izklājlapu.

Tātad ko Čaks domāja ar "dozēm"? Tā nav tikai pieklājība. Tā ir atbildība. Pilna patiesība par šo sistēmu ir smaga, tā var sagraut ticību, paralizēt gribu. Un tomēr klusēt nozīmē piedalīties. Deva nav kompromiss ar patiesību. Tā ir cieņa pret cilvēku, kuram to dod, atzīšana, ka patiesība nav tikai informācija. Tas ir svars, ko cilvēkam jāspēj nest.

Un varbūt vissvarīgākais jautājums mūsdienās nav "kas ir patiesība?" - bet gan: "vai vēl esmu spējīgs to uzņemt?"

**Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais
literāro darbu un pārspriedumu konkurss**

Autors:Adriāns Volkovs

Mācību iestāde: Rīgas Tehniskā koledža (RTK)

Klase: 12.

„Sapņo, un tu nebūsi mazs!“

Pārspriedums

Vai tu esi kādreiz apstājies vidū skurbajā skolas dienā un sapratis, ka nemaz nezini, ko īsti gribi no dzīves? Mūsdienu jauniešiem bieži tiek prasīts būt reālistiem un izvēlēties drošu profesiju,sekot iedibinātam ceļam, neizvirzīt pārāk augstus mērķus. Tomēr dzejnieks Aleksandrs Čaks mudina uz ko pilnīgi pretēju, sapņot. Un es domāju, ka viņam ir taisnība un ne jau tāpēc, ka sapņi ir saldi bet tāpēc, ka tie ir spēcīgi.

Sapnis nav tukšs fantastikas produkts. Tas ir iekšējs virzītājspēks - kaut kas, kas liek celties no rīta ar iemeslu. Padomājiet par to, kā mūsdienās darbojas tehnoloģiju pasaule.

Īlons Mask sapņoja par raķetēm, kas atgriežas uz Zemes. Daudzi smējās. Tagad tās nolaižas uz palaišanas platformas kā no zinātniskās fantastikas filmām. Stīvs Džobss sapņoja par datoru, ko ikviens varēs turēt rokās. Viņš pats to dēvēja par "maģiju".

Šodien šī "maģija" ir katra mājā. Vai viņi būtu kaut ko sasnieguši, ja būtu klausījuši tos, kas teica "esi reālistisks"?

Protams, sapnis viens pats nekustina kalnus. Ir jāpievieno arī darbs. Taču bez sapņa arī visrūpīgāko pūliņu summa ved tikai uz viduvējību - uz dzīvi, kas ir pareiza, bet ne patiesi dzīva. Es pats to esmu izjutis. Ilgu laiku man šķita, ka rakstīšana nav "nopietna" nodarbe, vajag izvēlēties ko "drošāku". Bet, kad es atļāvu sev sapņot par stāstiem, ko gribu pastāstīt, par vārdiem, ko gribu uzrakstīt, kaut kas mainījās. Es kļuvu par lielāku sevis versiju - ne fiziskā augumā, bet iekšēji.

Mūsdienu digitālā pasaule gan ir izveidojusi jaunu šķērsli sapņiem, tie ir sociālie tīkli. Tie mums rāda citu sapņus un sasniegumus - tik izgaismoti un tik nepārtraukti, ka mūsu pašu sapņi var šķist niecīgi un nerasniedzami. Trīs sekundēs, ritinot Instagramā, var izmainīt savu nākotnes redzējumu. Tas ir bīstami. Sapnis aug klusumā, nevis salīdzinājumos. Tāpēc šodien sapņot īsti, dziļi un personīgi ir gandrīz neiespējami.

Čaka vārdi ir vienkārši, bet to dziļums ir negaidīts "Sapņo, un tu nebūsi mazs!" Viņš nerunā par naudu, slavu vai varu, bet par iekšējo dziļumu - cilvēku, par kuru vari kļūt, ja vien ļauj sev sapņot un pieliec pūles. Mazums nav izmērs. Mazums ir bailes no paša sapņa. Un Čaks atgādina to, ka ir bailes, no kurām var izvēlēties atkāpties. Sapnis ir atslēga. Jautājums tikai pastāv, vai mēs uzdrošināsimies to lietot?

Literāta Aleksandra Čaka 125. jubilejai veltītais

literāro darbu un pārspriedumu konkurss

Autors: Jans Krasovskis

Mācību iestāde: Rīgas Tehniskā koledža (RTK)

Klase: 10.

**“Cel sevī kalnu, ko nezina citi,
tad nebūs tev bargs pat visdziļākais kritiens.”**

Aleksandrs Čaks

Literārs darbs

Lasu grāmatu, lai iedrošinātu sevi dzīves ceļā. Dažas rindas mani tomēr mulšina.

Vienkāršs iedrošinājums, esi stiprs, tad nekritīsi. Bet, manuprāt, autors, saka ko citu. Viņš nerunā par to, ka kritiens nenotiks. Viņš saka, ka kritiens nebūs bargs. Tas joprojām notiks, bet tu to piedzīvosi citādi.

Domāju par pašu vārdu “neveiksme”. Tas skan galīgi, kā spriedums. Tu mēģināji, un tev neizdevās, tu esi neveiksminieks. Šis vārds automātiski iedala pieredzi divās kastēs, "izdevās" vai "neizdevās", un otrā kaste vienmēr ir apkrāsota melnā. Cik daudz mākslinieku, rakstnieku, uzņēmēju pasaule nekad nav ieraudzījusi tikai tāpēc, ka viņi pat nemēģināja, jo baidījās no šīs melnās kastes? Ne no paša kritiena, bet no apzīmējuma, ko sabiedrība vai viņi paši tam piešķirs.

Es uzskatu, ka problēma nav pašā pieredzē, kad kaut kas nenotiek tā, kā gaidīju. Problēma ir vārdā, ar kuru mēs šo pieredzi nosaucam. Un es gribu piedāvāt citu vārdu - eksperiments.

Jā, šķietami neievērojams, akadēmisks vārds. Bet padomājiet, kā strādā zinātnieks. Viņš izstrādā hipotēzi, viņš veido testu, viņš to veic un novēro, kas notiek. Dažreiz rezultāti apstiprina viņa pieņēmumu, dažreiz nē. Bet, kad hipotēze neapstiprinās, zinātnieks nesaraujas kamolā, nečukst sev ko līdzīgu "Es izgāzos." Nē, viņš pieraksta, kas notika, iespējams atkārtoti eksperimentu, atjaunina savu modeli un mēģina atkal. Konceptam "neveiksme" tur vienkārši nav vietas. Paliek tikai jautājums “ko es uzzināju?”

Ievērojiet, es neprecizēju, ko tieši uzzināju. Uzzināt, ka kļūdījies, arī ir uzzināt kaut ko, kas t virza tālāk. Ja eksperiments parādīja, ka pieņēmums bija nepareizs, lieliski, tagad zini vairāk nekā pirms tam. Tā nav neveiksme, tie ir dati.

To, ko parasti sauc par neveiksmi, es labāk nosauktu par neveiksmes slazdu. Tas ir apburtais loks, kurā katru vienmēr kāds vērtē, un pat ja nevērtē, tu pats sevi novērtēsi. Katrs mazs darbiņš, katrs eksāmens, katra prezentācija, saka vai nu "izturēji", vai "neizturēji". Bet pareizi te var teikt, ka meklētājs vienkārši izmēģināja, eksperimentēja, pārkāpa robežu.

Neveiksmes slazdā sev jautā: "Vai tas nostrādāja?" Tas ir absolūti binārs jautājums, jā vai nē. Bet, kad eksperimentē, jautājums ir cits, "Kas notika?" un "Ko tas nozīmē?" Otrais jautājums gandrīz vienmēr dod interesantāku atbildi, pat ja eksperiments nedevis tos rezultātus, ko gaidīji. Nevienš nebaidās eksperimentēt. Bet visi baidās tikt novērtēti.

Šeit ir vēl viens svarīgs koncepts, par kuru bieži aizmirst aiz sarunām par abstraktam "10 000 stundām" un dzelžainu disciplīnu. Tā ir spēle. Paskatieties, kā mācās bērni. Viņi nesēž ar savilktu seju, spiežot sevi darīt vingrinājumus. Viņi vienkārši ķēpā. Viņi uzzīmē zirgu ar septiņpadsmit kājām, vienkārši lai paskatītos, kā tas izskatīsies. Un tieši šis nenopietnais process māca. Pat Renesanses laikmeta darbnīcas bija pilnas ar trakām idejām un neveiksmīgiem mēģinājumiem, un Leonardo da Vinči skices ir pilnas ar eksperimentiem uz iespējamā robežas, kas neaizveda nekur. Viņš vienkārši spēlējās. Un tieši tāpēc viņš kļuva par Leonardo.

Tagad atgriezies pie Čaka vārdiem. "Cel sevī kalnu, ko nezina citi." Kas ir šis kalns? Es domāju, ka tas ir tieši šis iekšējais skatījums, spēja raudzīties uz savu dzīvi kā zinātniekam laboratorijā, nevis kā studentam eksāmenā. Ja iekšējā pasaulē ir šis kalns, šī izpratne, ka katrs kritiens ir tikai datu punkts, nevis spriedums par tavu vērtību, tad arī "nebūs bargs pat visdziļākais kritiens". Zinātnieks "neizrāda drosmi", turpinot darbu pēc negaidīta rezultāta. Viņš vienkārši dara zinātni. Tāpat arī cilvēks ar šo iekšējo kalnu necīnās pret neveiksmi, viņš vienkārši turpina eksperimentēt. Kritiens nav bargs, jo tas nav kritiens. Pārvērtiet savu amatu, savu mākslu, savu dzīvi par laboratoriju! Ja kaut kas nenostādāja, noskaidrojiet, kāpēc. Pierakstiet un mēģiniet ko citu! Nekādu pašmociņu par "kas ar mani nav kārtībā". Tie ir vienkārši dati. Vienkārši vēl viens solis pretī izpratnei.

Un, kā likums, eksperimenti, kas mums iemāca visvairāk, ir tieši tie, kurus mēs visvairāk bijāmies veikt. Čaks aicina celt kalnu sevī, nevis rādīt to citiem, nevis pierādīt savu vērtību pasaulei. Šis kalns ir kluss. Tas ir tava personīgā izpratne, ka dzīve nav eksāmens, ko var nokārtot vai nenokārtot. Tā ir laboratorija, kurā katrs mēģinājums dod kaut ko, pat ja šis "kaut kas" ir tikai atziņa, ka šoreiz hipotēze bija nepareiza.

Kad to saproti, patiesi saproti, nevis tikai izlasi kādā grāmatā, kritieni mainās. Tie joprojām notiek, tie joprojām dažreiz sāp, bet tie vairs nav bargi, jo zini, ka aiz katra kritiena ir atbilde, ko vēl neesat atradis.

**“Lai manī dzīst un nomirst viss,
kad redzēšu es draugu smaidām”
(Aleksandrs Čaks)**

Sen senos laikos, kad pasaule vēl tikai attīstījās, dzīvoja divi senie spēki - Uguns un Ūdens. Viņi nebija ne ļauni, ne labi, bet viņiem daba lika bieži sadurties. Uguns dejoja kalna galos, sprakšķēja, brīžiem mežos rādījās un deva siltumu cilvēka sirdīm. Ūdens plūda ielejās, dzesēja zemi, sniedza valgmi un glabāja atmiņas par visu, ko bija redzējis.

Viņi bija seni draugi un arī pretinieki. Kad Uguns kļuva pārāk liela un lepna, Ūdens to nedaudz apslāpēja. Toties, kad Ūdens bija pārāk mierīgs un sastindzis, Uguns to sakustināja no jauna. Tomēr kādu dienu pasaule mainījās. Cilvēki lika Uguns spēkam izplesties, kad tas nebija vairs kontrolējams. Meži dega un upes žuva, un pat Ūdens nespēja neko padarīt. Ūdens atkāpās un paslēpās zem zemes, debesīs atstājot pasauli sausu. Kad Uguns palika viena, tā sāka iznīcināt arī sevi, tās liesmas kļuva aizvien lielākas un augstākas. Tad Uguns saprata, ka bez drauga nav nekas vairāk kā pasaules iznīcināšana. Uguns visu laiku sauca Ūdeni atpakaļ, bet ilgi, ilgi no Ūdens atbildi nedabūja. Tad kādā rītā, kad pēc degšanas pelni vēl lidoja pa gaisu, Uguns ieraudzīja nelielu lāsīti, kas nopilēja uz akmens.

Tas bija Ūdens nelielais smaids, kurš bija sadzirdējis Uguns balsi. Šajā brīdī Uguns teica: ”Manī dzīst un nomirst viss, jo es redzu atkal savu draugu smaidām!” Uguns palika mierīgāka un ar laiku pārvērtās par mazu liesmu, nevis par lielu, bīstamu ugunskuru, jo Ūdens lāses Ugunij palīdzēja rast līdzsvaru. Kad Ūdens atgriezās, lietus lēni krita uz zemes, upes atkal sāka plūst pa straumēm, pasaule lēnām sāka atdzīvoties. Uguns ar Ūdeni stāvēja jau līdzās viens ar otru, nevis viens pret otru. Viņi saprata, ka spēks nav uzvarā, bet tas ir līdzsvarā. Kopš tā laika cilvēki stāsta šo pasaku citiem, lai saprastu un sajustu draudzību un apzinātos, ka neko nevar iegūt, vien izpostīt, ja viens ar otru visu laiku karo un strīdas. Tāpēc jādzīvo mierīgi, līdzsvaroti, un pasaulē nebūs problēmu.

Daniels Upmalis, MA24-1

Pierādi sevi ārpus skolas sienām!

Skola nav vienīgā vieta, kur var parādīt, ko proti. Ik gadu Latvijā notiek desmitiem konkursu, kuros jaunieši var pierādīt savu talantu, radošumu un profesionālismu — un bieži vien arī laimēt vērtīgas balvas. Šajā rubrikā apkopojām konkursus, kas šobrīd ir atvērti un kuros vari pieteikties arī tu.

ĪSFILMU KONKURSS · TERMIŅŠ: 12.

APRĪLIS

Uzfilmē savu pasauli — konkurss

"Alternatīva"

Ja tev ir kamera vai viedtālrunis un idejas, ko gribētos parādīt pasaulei — šis konkurss ir tieši tev! Bērnu un jauniešu īsfilmu konkurss "Alternatīva" aicina jauniešus vecumā no 10 līdz 25 gadiem veidot īsfilmu jebkādā žanrā un tehnikā — spēlfilma, animācija, dokumentāls darbs vai eksperimentāla filma. Vienīgais nosacījums: filma nedrīkst būt garāka par 5 minūtēm.

Kopā ar filmu jāiesniedz arī īss darba apraksts (līdz vienai A4 lapai), kurā pastāstīsi par ideju un izvēlētajiem mākslinieciskās izteiksmes līdzekļiem. Konkurss norisinās attālināti — darbus var iesniegt no mājām.

Konkurss ir saistīts ar Rīgas Starptautisko īsfilmu festivālu 2ANNAS, kas šogad svin 30 gadu jubileju. Tas ir iemesls, kāpēc vēl jo īpaši vērts piedalīties!

Vecums: 10–25 gadi | Garums: max. 5 minūtes
| Termins: 12. aprīlis | Iesnigt:
viesturs@2annas.lv

PRASMJU KONKURSS · FINĀLS: 7.–8.

MAIJS, RĪGĀ

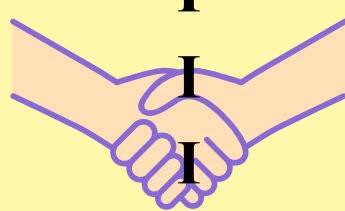
SkillsLatvia 2026 — nacionālais prasmju
čempionāts

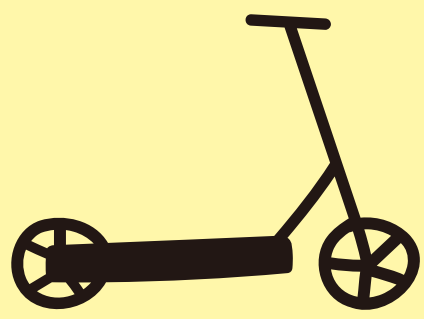
Vai tu esi profesionālās izglītības audzēknis ar aizrautību savā nozarē? Nacionālais jauno profesionāļu meistarības konkurss SkillsLatvia 2026 dod iespēju pierādīt savas zināšanas un prasmes vairāk nekā 20 dažādās nozarēs — no mehatronika un inženiersistēmām līdz viesnīcu uzņemšanas dienestam un sausajai būvei.

Konkurss norisinās vairākos posmos: vispirms pusfināli profesionālās izglītības iestādēs visā Latvijā, pēc tam fināls Rīgā 7. un 8. maijā. Uzdevumus izstrādā nozaru eksperti, un to izpildei atvēlētas sešas stundas — tas ir īsts profesionāļu pārbaudījums.

Šogad SkillsLatvia notiek jau devīto reizi. Dalībnieki ne tikai saņem uzvarētāja titulu, bet arī iegūs vērtīgu pieredzi un kontaktus ar nozares profesionāļiem.

Vecums: līdz 22 gadiem | Fināls: 7.–8. maijs,
Rīgā | Vairāk: skillslatvia.lv

**Skrejo gudri.
Atgriezies mājās.**

Kāpēc katram jaunietim pirms iekāpšanas Bolt un Ride skuterī jāzina ceļu satiksmes noteikumi

PROBLĒMA

Rīgas ielās elektriskās skrejritenis ir kļuvis par ikdienišķu pārvietošanās līdzekli – ērti, ātri un pieejami ar vienu pirksta pieskārienu. Tomēr kopā ar pieaugošo popularitāti aug arī negadījumu skaits, kuros visbiežāk cieš tieši jaunie braucēji vecumā no 16 līdz 25 gadiem. Policijas dati liecina, ka lielākā daļa avāriju notiek viena iemesla dēļ: braucēji nezina vai apzināti neievēro ceļu satiksmes noteikumus (CSN).

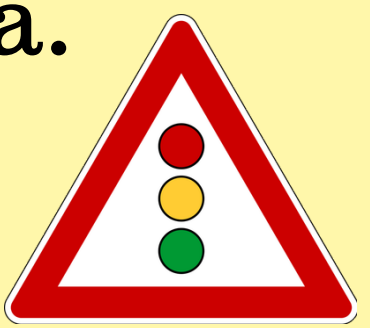
KO SAKA LIKUMS

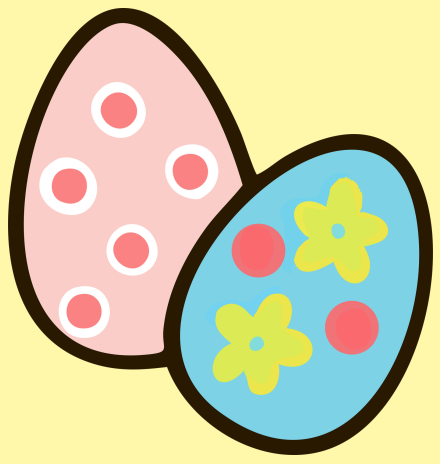
Latvijas CSN elektroskūterus klasificē kā vieglos elektromobilus. Tas nozīmē – braukt drīkst tikai veloceliņos, velojoslās vai – ja tādu nav – pa brauktuvi ar velosipēda ātrumu. Pa ietvi braukt ir aizliegts, ja vien pašvaldības noteikumi citādi neparedzēja. Rīgā tas nozīmē: skrejritenis uz ietves = sods un risks ievainot gājēju. Krustojumos jāizkāpj un jāved skūteris gājēju režīmā, šķērsojot brauktuvi. Tas var šķīst lieks papildu solis, taču tas būtiski samazina sadursmes risku.

Pat ja ķiveres lietošana uz elektriskā skrejriteņa Latvijā nav obligāta pieaugušajiem, tas nenozīmē, ka tā nav nepieciešama. Galvas trauma no krituma 20 km/h ātrumā var būt nāvējoša. Valkā ķiveri – vismaz velosipēda klases. Pirms katras braukšanas reizes pārlicinies par skotera tehnisko stāvokli – bremzēm, riepām un gaismas. Ja skūteris šķiet bojāts, ziņo lietotnē un nēstartē braucienu. Kļūdaini startēts brauciens ar bojātu skūteri var maksāt dārgāk nekā jebkura kavēšanās.

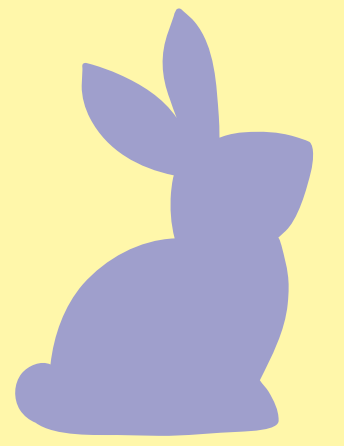
"Skūteris nav rotaļlieta – tas ir transportlīdzeklis, uz kura attiecas tieši tādi paši noteikumi kā uz velosipēda."

Telefons – kabatā, ne rokās. Braukšana ar viedtālruni rokā vai austiņās abās ausīs ir aizliegta un bīstama.

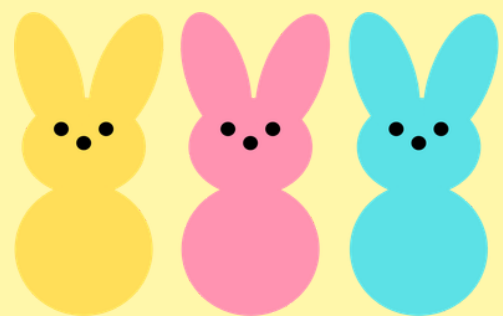

Liieldienas

Kas ir Liieldienas?

Liieldienas ir viens no svarīgākajiem pavasara svētkiem Latvijā un visā pasaulē. Kristiešiem tās simbolizē Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem - prieks un cerība pēc aukstās ziemas. Latvijā Liieldienas saplūst ar seno baltu pavasara svinēšanas tradīciju. Senči ticēja, ka šajā laikā pamostas daba, atgriežas silts laiks un saule uzvar tumsu. Tāpēc šajos svētkos ir tik daudz saules, gaismas un zaļuma simbolu.

Kā svin Latvijā?

Liieldienas svin lielā ģimenes lokā. Mājās tiek krāsotas olas, cepta svētku maize un gatavots ēdieniem bagāts galds. Bieži tiek likts klāt arī šķiņķis, siers un dažādi pavasara zaļumi. Bērni ar prieku spēlē olu ripināšanas spēles - kurš tālāk aizripinās savu olu, tas uzvar! Liieldienu rītā agrā stundā ģimenes dodas pie upes vai kalniņa skatīties saullēktu, jo tiek uzskatīts, ka liieldienu saule dejo.

Latvijas Liieldienu tradīcijas

Olu šūpošana

Bērni un pieaugušie skaita dzejoļus un šūpojas šūpolēs — jo augstāk, jo veselīgāks būs visu gadu.

Olu krāsošana

Olas krāso ar sīpolu mizām, bērzu lapām un dabīgiem krāsvielu augiem. Katrai olai parādās savs raksts un simbols.

Olu sišanās

Divi spēlētāji sit olas kopā — kura iztur, tā uzvar. Stiprākās olas īpašnieks šajā dienā būs veiksmīgākais.

Priecīgas Liieldienas! - Lai visiem stipras olas!

Liieldienas

Liieldienas

Krāsainas, priecīgas

Krāso, ripina, svin

Svētki ienes pavasara prieku

Svētki

Pūpoli

Pūpoli

Mīksti, pelēki

Plaukst, šūpojas, rotā

Tie vēsta par pavasara tuvošanos

Kaķīši

Ziedi

Ziedi

Koši, smaržīgi

Zied, vilina, priecē

Daba rotājas krāsu bagātībā

Plaukums

DT25-2 Vladimirs Nikitins

Atbildīgie redaktori:

Viesturs Poga, Māris Ābols, Alekss
Černoļuks, Renārs Grīnbergs, Māris
Orols

Paldies skolotājai Dzintrai Zauskai!

**Vēlies izzināt vairāk par Rīgas Tehniskās
koledžas ikdienu un aktualitātēm?**

Apmeklē :

Rīga, Braslas iela 16, LV-1084

Rīga, Lēdmanes iela 3, LV-1000

Instagram: [@pikc.rtk](https://www.instagram.com/pikc.rtk)

Facebook: [/PIKC.RTK/](https://www.facebook.com/PIKC.RTK/)

Mājas lapā: www.rtk.lv

Liels paldies visiem, kas pielika roku avīzes tapšanā!

**Aicinām piedalīties skolas avīzes veidošanā, savus
rakstus sūtiet uz Mykoob Viesturs Poga DT 24-1**